

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 5To/37/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010507  
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118010507.2

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.11.2019 v Prešove taktó

### rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného H. D. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/25/2018 zo dňa 02.04.2019.

### odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/25/2018 zo dňa 02.04.2019 bol obžalovaný H. D. uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v období od 1.12.2016 do 2.4.2019 v Drienovskej Novej Vsi, okres Prešov a inde si prirodzený otec maloletého V. D., nar. XX.XX.XXXX úmyselne neplnil vyživovaciu povinnosť na svojho syna a to aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu v Prešove sp. zn. 30P/410/2015 zo dňa 27.6.2016, právoplatným dňa 26.8.2016 bol zaviazaný prispievať na výživu mal. V. D. sumou vo výške 150,- Eur mesačne, vždy do 15-tého dňa v mesiaci vopred k rukám matky, počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvoze manželstva, opakovane do budúcnosti, čím mu za uvedené obdobie, vznikol dlh na výživnom voči K. D. vo výške najmenej 3.845,- Eur, hoci bol za obdobný čin trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/117/2016 zo dňa 27.10.2016, právoplatným dňa 29.11.2016 odsúdený na podmienený trest odňatia slobody,

za čo mu bol podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona a § 38 ods. 2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, v dôvodoch ktorého vyslovil, že si bol vedomý svojej vyživovacej povinnosti voči mal. synovi V. D.. Dostal sa ale do zložitej životnej situácie, kedy prišiel o prácu. Následne od mája 2018 začal poberať dávky v hmotnej núdzi, čo preukazuje prehľadom Úradu práce v Rokycanoch. Psychicky sa zrútil. Táto situácia trvá až doposiaľ, pričom jeho zdravotný stav je taký, že požiadal o invalidný dôchodok a invalidita mu bola k 01.11.2018 priznaná. Nemal z čoho platiť výživné a nevedel, že si má požiadať o zníženie, prípadne zrušenie vyživovacej povinnosti. S matkou dieťaťa K. D. sa dohodol tak, že na ňu prevedie v rámci vysporiadania majetku po rozvoze svoju časť majetku. Vzhľadom na jeho zdravotný stav a s ohľadom na nepriaznivú finančnú situáciu nemohol to ísť osobne vybaviť na Slovensko, ale k tejto záležitosti splnomocnil svojho staršieho syna H. D., nar. XX.XX.XXXX. Nemá predstavu, akú cenu má tento majetok, ale mal za to, že aspoň čiastočne na určitú dobu bude miesto výživného prevod tohto majetku stačiť. Vzhľadom na jeho zdravotný stav žiadal, aby súd zvážil možnosť uložiť mu trest podmienený, prípadne trest alternatívny v podobe verejnoprospešných práv. Výkon trestu preňho v túto chvíľu znamená s ohľadom na vážny psychický stav vážne ohrozenie jeho života.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

V rámci prieskumu procesného postupu konajúceho súdu možno konštatovať, že bol dodržaný postup pri vykonaní hlavného za neprítomnosti obžalovaného, ktorý bol riadne predvolaný naň a sa ho nezúčastnil bez riadneho ospravedlnenia, pretože o možnosti konať v jeho neprítomnosti bol obžalovaný poučený v predvolaní, ktoré si riadne prevzal. Obžalovaný bol vypočutý v prípravnom konaní ku skutku kladenému mu za vinu a ním prezentovaná argumentácia, prečo neplatil výživné na mal. syna V., bola prečítaná v rámci vykonaného dokazovania. Keďže obžalovaný neprišiel na hlavné pojednávanie, odňal si možnosť predniesť osobne konajúcemu súdu dôvody o jeho nevine, resp. o zmiernení jeho viny.

Konajúci súd vykonal dôkazy v súlade s pravidlami stanovenými procesným predpisom a o tieto mohol opierať svoje skutkové zistenia. Vinu konajúci súd vyvodil zo zistenia, že obžalovaný vedel o svojej vyživovacej povinnosti, a aj napriek tomu si ju neplnil. Obžalovaný mal zdroje na platenie výživného, pretože pracovný pomer s obžalovaným bol ukončený pre neuspokojivé pracovné výsledky a boli mu ponúknuté ďalšie pracovné ponuky, ktoré neakceptoval. Samotná skutočnosť, že sa lieči na depresívne poruchy a nespavosť, z ktorého dôvodu požiadal o priznanie invalidného dôchodku, nemá vplyv na to, aby si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť.

Skutkové zistenia konajúceho súdu ako výsledok vyhodnotenia dôkaznej situácie považuje odvolací súd za vecne správne. Z výpovede matky mal. dieťaťa K. D. totiž vyplynulo, že obžalovaný si vôbec neplnil svoju vyživovaciu povinnosť od mesiaca december 2016 a to až do rozhodnutia konajúceho súdu s výnimkou dvoch prípadov, kedy matke dieťaťa zaslal na výživné sumy 180,- eur v mesiaci február 2017 a 187,- eur v mesiaci december 2017, na ktoré sumy správne prihladal konajúci súd pri ustálení dlhu na výživnom u obžalovaného.

Obžalovaný v odvolaní poukázal na to, že sa nemohol zamestnať, pretože sa psychicky zrútil a v dôsledku psychického ochorenia mu bol priznaný aj invalidný dôchodok, o čom predložil posudok Okresnej správy sociálneho zabezpečenia Rokycany. Taktiež predložil aj zoznam vyplatených dávok mu z Úradu práce ČR, či potvrdenie o poskytnutí dávky v hmotnej núdzi a príspevku na bývanie.

Aj napriek predloženiu týchto listinných dôkazov, s ktorými sa odvolací súd oboznámil na verejnom zasadnutí, podľa názoru odvolacieho súdu zavinenie obžalovaného z trestnoprávneho hľadiska k následku je preukázané v dostatočnom rozsahu po celú dobu, ktorú ustálil konajúci súd. Obžalovaný nepoprel žalované konanie, počas ktorého si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, a obhajoval sa tým, že nemohol pracovať. Táto jeho argumentácia je v rozpore s obsahom dôkazov, predovšetkým s vyjadrením obchodnej spoločnosti BORGERS, s. r. o., ktorá rozviazala pracovný pomer s obžalovaným z dôvodu jeho nepriaznivých pracovných výsledkov a neuspokojivej pracovnej morálky dňa 21.02.2017. Od 16.03.2017 do 21.06.2017 následne obžalovaný pracoval v obchodnej spoločnosti SVČ, pričom dôvod ukončenia pracovného pomeru sa uvádza ako ostatné dôvody. Počas doby od 17.07.2017 do 04.09.2017 bola obžalovanému poskytnutá ponuka práce v 8 prípadoch, v 3 prípadoch prijatý nebol, na päť pracovných ponúk nereagoval. Na tieto skutočnosti poukazoval aj konajúci súd.

Úmyselné zavinenie k neplneniu si vyživovacej povinnosti možno vyvodiť práve z konania obžalovaného, ktorý hoci mal zamestnanie a z neho pravidelný mesačný príjem, si svoju vyživovaciu povinnosť neplnil. O prácu prišiel len vlastným zavinením pre jeho zlú pracovnú morálku, pričom aj počas evidencie na úrade práce neprejavil záujem o prácu, keďže na predložené pracovné ponuky nereagoval, z čoho možno usudzovať tiež na úmysel neplniť si svoju vyživovaciu povinnosť. V súvislosti hodnotením zavinenia je potrebné dať do pozornosti i to, že obžalovaný H. D. bol rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/117/2016 zo dňa 27.10.2016 uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, teda vedel, že vyživovaciu povinnosť, o ktorej vedel, si musí plniť a aj napriek tomu, hoci príjem mal, si ju žiadnym spôsobom neplnil, ani len v čiastočnom rozsahu.

Ak sa obžalovaný domáha akceptácie toho, že nemal príjem, a od 01.11.2018 má priznaný čiastočný invalidný dôchodok, preto si nemohol plniť vyživovaciu povinnosť, tak tieto zistenia nemenia závery o zavinení v ďalšom období páchania trestnej činnosti obžalovaným. Z predloženého posudku o invalidite posudkového lekára Okresnej správy sociálneho zabezpečenia evidovanej pod LPS/2018/1643-RO\_CSSZ vyplýva, že obžalovaný má v dôsledku zmiešanej úzkostnej a depresívnej poruchy síce zníženú pracovnú schopnosť o 45 %, avšak aj napriek tomu je schopný po vzniku invalidity I. stupňa vykonávať sústavnú zárobkovú činnosť len s podstatne menšími nárokmi na telesné, zmyslové alebo duševné schopnosti. To poukazuje na to, že obžalovaný sa môže riadne zamestnať. Ak túto možnosť od 01.11.2018 nevyužíva, ide o účelové konanie z jeho strany, keďže sú mu priznávané aj rôzne sociálne dávky.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje na započítanie jeho majetku v prospech matky dieťaťa K. D. v rámci vysporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva, tak takýto postup nie je akceptovateľný. Zákonnú povinnosť vyživovať iného totiž nie je možné nahradiť plnením akejkoľvek výšky v prospech inej osoby. Matka mal. dieťaťa V. D. nie je oprávnenou osobou na poskytnutie výživného, hoci obžalovanému bola uložená povinnosť prispievať na výživu práve k rukám matky. Osoba príjemcu výživného v prípade maloletých detí je rozdielnou osobou od oprávnenej osoby, v prospech ktorej sa výživné poukazuje.

Odvolací súd po zhodnotení všetkých týchto rozhodných skutočností uzavrel, že správne zistené skutkové okolnosti boli aj správne po právnej stránke kvalifikované ako prečin zanedbania povinnej výživy nielen podľa jej základnej skutkovej podstaty podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, ale tiež aj v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa ods. 3 písm. c/, keďže obžalovaný bol v posledných 24 mesiacoch za taký čin odsúdený, čo bolo dokázané právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/117/2016 zo dňa 27.10.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.11.2016.

Následne odvolací súd preskúmaval aj výrok o treste, keďže obžalovaný namietal spôsob výkonu uloženého trestu odňatia slobody a domáhal sa jeho podmieneného odkladu.

Konajúci súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, čo je trest uložený v zákonnej sadzbe stanovenej na jeden rok až päť rokov za prečin podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona, avšak uloženie výmeru trestu odňatia slobody na dolnej hranici považuje odvolací súd so zreteľom na dobu páchania skutku ako aj recidívu skôr za miernu ako primeranú. Keďže sa prerokúvalo odvolanie v prospech obžalovaného, odvolací súd nemohol sprísniť výmeru uloženého trestu.

Rozhodnutie o spôsobe výkonu trestu zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia považuje odvolací súd za súladné s ustanovením § 49 ods. 2 Tr. zákona. Obžalovaný totiž páchal trestnú činnosť aj počas skúšobnej doby jedného roka určenej mu vyššie citovaným trestným rozkazom konajúceho súdu pri podmienenom odložení trestu odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov, ktorá začala plynúť po nadobudnutí tohto trestného rozkazu dňa 30.11.2016 a uplynula dňa 30.11.2017. Vzhľadom k tomu, že sa toto trestné stíhanie viedlo aj po uplynutí skúšobnej doby vo veci konajúceho súdu 1T/117/2016, doba na rozhodnutie podľa § 50 ods. 6 Tr. zákona v nej uplynie až 30.11.2019 a teda v čase rozhodovania o odvolaní obžalovaného toto jeho odsúdenie zahladené nebolo. Toto zistenie potom opodstatňovalo spôsob výkonu trestu odňatia slobody jeho vykonaním v ústave na výkon trestu.

Pretože obžalovaný doposiaľ vo výkone trestu odňatia nebol za úmyselný trestný čin, rozhodnutie o jeho zaradení do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zodpovedá § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona.

Námietku obžalovaného, že výkon trestu v súčasnosti ohrozuje jeho život, odvolací súd neakceptoval, pretože ide o tvrdenie bez podloženia akýchkoľvek dôkazov.

S poukázaním na vyššie uvedené zistenia a vyslovené právne úvahy odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. poriadku ho zamietol.   
jednohlasne

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.